

KAPITTEL 1

Da Grace Cahill endret testamentet sitt, hadde hun fem minutter igjen å leve.

Advokaten hennes fant fram den alternative versjonen, som hadde vært hennes best bevarte hemmelighet i sju år. Advokat McIntyre hadde aldri vært sikker på om hun virkelig ville være så sprø at hun gjorde alvor av det.

”Er De nå aldeles sikker, frue?” spurte han.

Grace stirret utover de sollyse plenene som strakte seg utenfor vinduet. Inntil henne lå katten Saladin og malte. Slik hadde han ligget under hele sykeleiet, men i dag var det ikke trøst nok i dette. Det hun skulle gjøre i dag, ville bli startsignalet for begivenheter som kunne bety sivilisasjonens undergang.

”Ja, William.” Hver ny pust var en pine. ”Jeg er sikker.”

William McIntyre brøt forseglingen på den brune lærfolderen. Han var en høy, furet mann, med en nese som minnet om et solur – den kastet alltid skygge over den ene sida av ansiktet. Han hadde vært Graces rådgiver og nærmeste fortrolige i halvparten av hennes liv. Mange hemmeligheter hadde de delt opp gjennom

årene, men ingen så livsfarlige som denne.

Han holdt dokumentet fram så hun fikk gjennomgå det. I det samme kom det en hosteri så hele kroppen hennes skaket, og Saladin mjauet bekymret. Da hostingen ga seg, hjalp han henne med pennen, og hun skriblet en skjelvende underskrift på papiret.

"De er så unge," klagde han. "Om bare foreldrene deres –"

"Men det gjorde de altså ikke," sa Grace bittert. "Så barna er bare nødt til å være gamle nok. De er vår eneste sjanse."

"Hvis de mislykkes –"

"Da vil fem hundre års arbeid være bortkastet," sa Grace. "Alt vil falle i grus. Slekta, verden – alt."

William nikket sammenbitt og løftet folderen ut av hendene hennes.

Grace lente seg tilbake og strøk Saladin over sølvpelsen. Det hun så utenfor vinduet gjorde henne sørgmodig. Det var en altfor vakker dag å dø på. Hun ville så gjerne hatt en siste piknik med barna. Hun ville vært ung og sterk og reist verden rundt igjen.

Men verden falmet for øynene på henne. Pusten gikk tungt. Hun knuget om jade-halsbåndet, en lykketalisman hun hadde funnet i Kina for mange år siden. Det hadde hjulpet henne gjennom mange nesten-møter med døden, mange nervepirrende redninger. Men nå kunne den ikke lenger hjelpe henne.

Hun hadde slitt hardt for å forberede denne dagen. Men likevel ... var det så mye som var ugjort, så mye hun ikke hadde fått fortalt barna.

"Det er bare nødt til å være nok," hvisket hun.

Og med de ordene lukket Grace Cahill øynene for

siste gang.

Da William McIntyre var sikker på at Grace ikke levde lenger, gikk han bort til vinduet og trakk gardinene for. Han foretrakk mørke. Det virket liksom mer passende for det neste som skulle skje.

Døra bak ham gikk opp. Graces katt freste og forsvant under senga.

William så ikke opp. Det han stirret på, var Grace Cahills underskrift på det nye testamentet, som nettopp var blitt det viktigste dokumentet i slekta Cahills historie.

"Nå?" sa en brysk stemme.

William snudde seg. I døråpningen sto en mann. Ansiktet lå i skygge. Dressen var svart som olje.

"Tida er inne," sa William. "Pass på at de ikke får mistanke."

Han var ikke sikker, men han trodde nesten at mannen i svart smilte.

"Ta det med ro," lovet mannen. "Ikke så mye som en anelse. Ikke spor."